

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **L. G.**, zast. JUDr. Evou Podstavkovou, advokátkou, se sídlem v Litoměřicích, Pokratická 185, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 12. 2005, č. j. 40 Cad 147/2004 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 1. 12. 2005, č. j. 40 Cad 147/2004 – 29, odmítl podání žalobce ze dne 14. 1. 2002 a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení uvedl, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení dne 24. 9. 2004 postoupila soudu podání žalobce ze dne 14. 1. 2002, jímž se odvolal proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2001, č. 400 724 136/II. Soud konstatoval, že žaloba neměla předepsané náležitosti, a proto usnesením ze dne 22. 9. 2005 vyzval žalobce k tomu, aby ve lhůtě jednoho měsíce zaslal soudu řádnou žalobu. Současně ho poučil o možnosti odmítnutí jeho návrhu. Žalobce převzal usnesení dne 29. 9. 2005. Dne 31. 10. 2005 obdržel soud od advokátky plnou moc a žádost o prodloužení lhůty k vypracování žaloby do 15. 11. 2005. Soud poukázal na to, že do dne vydání usnesení o odmítnutí návrhu nebyla řádná žaloba předložena. Soud dále v odůvodnění napadeného usnesení citoval ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Uvedl dále, že u tamního soudu probíhalo řízení v téže věci pod sp. zn. 40 Ca 424/2002, kdy byla podána žaloba proti rozhodnutí I. ze dne 13. 12. 2001. Toto rozhodnutí žalované bylo zrušeno a žalovaná dne 25. 4. 2005 znovu ve věci rozhodla (soud na vyžádání obdržel rozhodnutí až 14. 9. 2005). V tomto rozhodnutí započítala žalovaná žalobci 35 roků a 240 dní pojištění a započítala mu náhradu za ztrátu na výdělků za roky 1995 až 1999 ve výši 595 229 Kč.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“). Dovolával se toho, že z napadeného rozhodnutí žalované neplyne, že by mu byla pro výši starobního důchodu započítána náhrada za ztrátu na výdělků v částce 595 229 Kč za roky 1995 až 1999. Tato částka a její výše jsou zřejmé z rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 25. 6. 2002, č. j. 9 C 123/97. Žalobce navrhoval, aby Nejvyšší správní soud posoudil oprávněnost nároku žalobce o úpravu starobního důchodu a poté aby věc byla vrácena krajskému soudu k novému řízení, které by vyústilo v uložení povinnosti žalované vypočítat žalobci výměru starobního důchodu se zohledněním oprávněně přiznané částky 595 229 Kč za období let 1995 až 1999.

Stěžovatel v podání ze dne 7. 2. 2006 sepsaného prostřednictvím jeho zástupkyně na výzvu soudu kasační stížnost doplnil. V doplnění kasační stížnosti bylo uvedeno, že právní zástupkyně sice žádala o prodloužení lhůty k podání řádné žaloby do 15. 11. 2005, nemohla však v této lhůtě doplnění učinit s ohledem na nepříznivý zdravotní stav vyvolaný opakovaným virovým zápalem průdušek, kdy z tohoto důvodu nebyla schopna řádného pracovního výkonu. Následně bylo nutno prověřit některé skutečnosti informacemi u Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích. Doklad o pracovní neschopnosti si právní zástupkyně nenechala vystavit, neboť to nepovažovala za nutné. V doplnění kasační stížnosti bylo dále poukázáno na to, že lhůta krajským soudem určená je lhůtou pořádkovou, nikoliv propadnou dle procesních předpisů. Kasační stížnost byla proto podána z důvodu nesouhlasu s odmítnutím podání.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (který z povahy věci připadá jako jediný v úvahu) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Z obsahu soudního spisu plyne, že rozhodnutím žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 13. 12. 2001, č. 400 724 136/II. byl žalobci od 24. 5. 2001 přiznán starobní důchod podle § 29 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění ve výši 6568 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedena pouze konstrukce výpočtu starobního důchodu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podání ze dne 14. 1. 2002, které adresoval žalované České správě sociálního zabezpečení, již došlo dne 17. 1. 2002. V tomto podání uvedl pouze to, že se odvolává v zákonné lhůtě proti rozhodnutí II. ze dne 13. 12. 2001 a zdůvodnění zašle dodatečně. Uvedené podání bylo žalovanou zasláno krajskému soudu dne 21. 9. 2004 a tomuto soudu došlo dne 24. 9. 2004.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 22. 9. 2005, č. j. 40 Cad 147/2004 – 26, vyzval žalobce, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení zaslal soudu ve dvojím vyhotovení řádnou žalobu proti rozhodnutí žalované č. II. ze dne 13. 12. 2001. V odůvodnění tohoto usnesení poukázal na ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Dále dodal, že u soudu probíhalo řízení v téže věci pod sp. zn. 40 Ca 424/2002, kdy byla podána žaloba proti rozhodnutí I. ze dne 13. 12. 2001. Toto rozhodnutí žalované bylo soudem zrušeno a bylo vydáno nové rozhodnutí ze dne 25. 4. 2005, kterým byla zamítnuta žádost o zvýšení dávky, když i přes započítání náhrady za ztrátu na výdělků v letech 1995 – 1999 ve výši 595 229 Kč byla výše procentní výměry starobního důchodu

nadále stanovena z nejuvhodnějšího osobního vyměřovacího základu, který byl přepočítán stanoveným koeficientem. Soud poukázal na to, že právě vzhledem k této skutečnosti žádá, aby byla vypracována řádná žaloba, ze které by vyplynulo, v čem konkrétně nebylo žalobci vyhověno a o co žádá. Žalobce poučil ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. o tom, že nebudou-li odstraněny vady bránící pokračování v řízení a věcnému projednání žaloby, bude žaloba odmítnuta. Uvedené usnesení obdržel žalobce dne 29. 9. 2005. V podání ze dne 27. 10. 2005, které došlo krajskému soudu dne 31. 10. 2005, sdělila zástupkyně žalobce, která současně předložila plnou moc k jeho zastupování v tomto řízení, že s ohledem na závažnost problematiky žádá o prodloužení lhůty k vypracování řádné žaloby do 15. 11. 2005. Na tuto žádost soud nereagoval a napadeným usnesením ze dne 1. 12. 2005, v němž mj. konstatoval, že do dne jeho vydání nebyla řádná žaloba předložena, podání stěžovatele ze dne 14. 1. 2002 odmítl.

Z výše uvedeného zcela jednoznačně plyne, že podání stěžovatele ze dne 14. 1. 2002, v němž uvedl pouze to, že se odvolává proti rozhodnutí ze dne 13. 12. 2001 II., nemohlo být považováno za řádnou žalobu. Nevznikají pochybnosti ani o tom, že o žalobcově podání nebylo možno v řízení pokračovat právě pro nedostatek jeho náležitostí. Krajský soud proto postupoval v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s., podle něhož předseda senátu usnesením podatele vyzve k opravě nebo k odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. plyne, že k opravě nebo k odstranění vad podání je třeba stanovit lhůtu. Z uvedeného ustanovení sice nevyplývá, jak dlouhá má tato lhůta být, ale mělo by jít o lhůtu, která je přiměřená k tomu, aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že lhůtu jednoho měsíce stanovenou v usnesení krajského soudu, jímž byl podatel vyzván k odstranění vad podání ze dne 14. 1. 2002, považuje za přiměřenou. Uvedená lhůta uplynula dnem 30. 10. 2005. V této lhůtě žalobce žalobu nepředložil, avšak požádal o její prodloužení do 15. 11. 2005 prostřednictvím své zástupkyně. Byť soud na tuto žádost nikterak nereagoval, je třeba konstatovat, že řádná žaloba nebyla předložena ani do 15. 11. 2005, ani do dne vydání napadeného usnesení, tedy do 1. 12. 2005. Současně je nutno uvést, že fakticky byla žalobci poskytnuta postupem soudu lhůta k podání řádné žaloby v délce 2 měsíců (od 30. 9. do 30. 11. 2005), kterou Nejvyšší správní soud považuje za zcela dostatečnou. Nejvyšší správní soud dále uvádí, že nemůže přihlídnout k námitce uplatněné v kasační stížnosti, totiž k tvrzení, že zástupkyně stěžovatele nemohla podat žalobu ve lhůtě do 15. 11. 2005 pro nepříznivý zdravotní stav. Na uvedenou skutečnost, tedy na nepříznivý zdravotní stav, který bránil podání žaloby, měl totiž žalobce (případně jeho zástupkyně) poukázat event. v další žádosti o prodloužení lhůty k jejímu podání. Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji dosavadní judikaturu, kdy např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 34/2003 – 42, délku lhůty k opravě nebo k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (resp. vady žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s.) zákon nestanoví; určí ji soud tak, aby byla přiměřená okolnostem konkrétního případu, tj. aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit. Námitka podatele, že tato lhůta nesmí být kratší než dvouměsíční lhůta pro podání žaloby stanovená v § 72 odst. 1 s. ř. s., nemá oporu v žádném ustanovení soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu krajského soudu, který vyústil ve vydání usnesení o odmítnutí návrhu, pochybení. Za situace, kdy krajský soud neměl povědomost o nepříznivém zdravotním stavu zástupkyně stěžovatele, nelze jeho postupu ani napadenému usnesení ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, aniž by se mohl zabývat námitkami stěžovatele směřujícími do merita věci, že neshledal důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e), že tedy neshledal nezákonnost v postupu soudu ani v napadeném usnesení o odmítnutí návrhu, a proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu soudního spisu i z obsahu části dávkového spisu plyne, že u Krajského soudu v Ústí nad Labem probíhalo řízení vedené pod sp. zn. 40 Ca 424/2002, v němž bylo na základě žaloby stěžovatele přezkoumáváno rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2001 I. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli přiznán starobní důchod od 24. 5. 1999 podle ustanovení § 30 zákona č. 155/1995 Sb. ve výši 5153 Kč měsíčně. Toto rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno (rozsudek však není založen ani v dávkovém ani v soudním spise). Realizaci rozsudku provedla žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 4. 2005. Tímto rozhodnutím zamítla žalovaná podle § 56 odst. 1 b) zákona č. 155/1995 Sb. žádost o zvýšení dávky. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedla, že podle dodatečně předložených dokladů se stěžovateli započítává náhrada za ztrátu na výdělků za roky 1995 až 1999 v celkové částce 595 229 Kč. Dodatečně provedený zápočet je však zcela bez vlivu na rozhodnutí č. I. ze dne 13. 12. 2001 o přiznání důchodu ve výši 5153 Kč, neboť procentní výměra starobního důchodu byla i nadále stanovena z původního nejvýhodnějšího osobního vyměřovacího základu 4520 Kč za rok 1975 přepočteného koeficientem 5,0363 na osobní vyměřovací základ ve výši 22 775 Kč. Tímto rozhodnutím byl realizován rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2005, sp. zn. 40 Ca 424/2002. Žalovaná uvedla, že rozhodnutí č. I. ze dne 13. 12. 2001 zůstává i nadále v platnosti.

Je třeba konstatovat, že rozhodnutí I. ze dne 13. 12. 2001 se vztahuje k jinému typu starobního důchodu, a sice ke starobnímu důchodu přiznaného podle § 30 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění. Naskýtá se však otázka, zda obrana stěžovatele neměla směřovat i za této situace proti rozhodnutí ze dne 25. 4. 2005, neboť i v tomto řízení se stěžovatel zřejmě dovolával započtení náhrady za ztrátu na výdělků do osobního vyměřovacího základu.

Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že stěžovatel se může kdykoliv novou žádostí domáhat změny výše starobního důchodu přiznaného rozhodnutím ze dne 13. 12. 2001 č. II. u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu